

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 7

“นายมุง”

“คุณอัญ... มาทำไมแถวนี้ครับ”

“ฉันมาซื้อของ ได้ยินว่านายมุงอยู่แถวนี้ก็เลยแวะมาหา”

“คุณอัญมาหาผม มีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือครับ”

อัญชลิ้มมองชายหนุ่มซึ่งเคยเป็นหัวหน้าคนงานในไร่สายสวาท เขามีรูปร่างหน้าตาออกไปในทางดี กิริยาท่าทางแม่หยาบกระด้าง แต่ก็ไม่ทำให้รู้สึกผิดแปลก

เขาเคยเป็นคนที่สนิทที่สุดคนหนึ่งของเชษฐ

“ฉันสงสารนายมุง มันไม่ยุติธรรมเลยจริงไหม เชษฐทำกับเธอรุนแรงเกินไป”

สีหน้าของนายมุงเครียดขุ่นซึ่ง

“ผมเองก็นึกไม่ถึงว่านายเชษฐจะไปไกลถึงขนาดนั้น”

“นั่นซี เขาเคยรักเธอ ไวใจเธอ แต่ว่าเธอผิดที่ไปยุ่งกับสายชล”

สีหน้านายมุงสับสน “แต่คุณอัญ คุณเป็นคนสนับสนุนให้ผม...”

อัญชลิ้มถอนใจแรง

“ใช่ ฉันเป็นคนสนับสนุนเธอเรื่องสายชล เพราะฉันไม่รู้ว่าจะเชษฐจะเป็นถึงขนาดนั้น มุงรู้ไหม นายเชษฐรักสายชล”

“ครับ ผมรู้แล้วว่านายเชษฐห่วงน้องสาว ไม่อย่างนั้นคงไม่โกรธจนลงงานผมขนาดนั้นเพียงเพราะรู้ว่าผมคิดยังไงกับคุณสายชล”

“เขาไม่ได้รักสายชลอย่างน้องสาวนะ ความจริงสายชลเป็นเพียงหลานของแม่เลี้ยงเขา เขาหึงหวงเด็กคนนั้นต่างหาก”

คนพูดพยายามทำสีหน้าราบเรียบทั้งที่ในใจคุกรุ่นด้วยอารมณ์ริษยาหึงหวง นายมุงนิ่งฟังก่อนจะครางอย่างเพ็งเข้าใจ

“จริงหรือครับ ผมเพิ่งจะทราบ”

อัญชลิ้มแตงปิ่นคำพูด “แต่ว่าสายชลไม่ได้คิดอย่างนายเชษฐ... ความจริงเขาไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่านายเชษฐคิดยังไง... มุงรู้ไหม ความจริงสายชลเขาชอบเธอ”

นายมุงส่ายหน้า

“เมื่อก่อนคุณอัญก็พูดอย่างนี้ แต่ที่ผมไม่แน่ใจนะครับ เธอเคยดีกับผม แต่มาตอนหลังกลับปิ้งปึงเย็นชา เห็นผมเป็นต้องเดินหนี”

“ก็มุงไปพูดหรือทำอะไรให้เขาไม่พอใจเข้าล่ะ”

เขาทำท่าคิด “ผมเปล่านี้ครับ”

“เขาอาจจะแกล้งทำไปอย่างนั้นเองก็ได้ ก็เขาเป็นน้องของนายเชษฐนี่มุง เขาเป็นนายและเป็นผู้หญิง จะแสดงออกอย่างไรก็ได้ยังไง เขาคงกลัวถูกหัวเราะเยาะ กลัวผู้ใหญ่จะตำหนิ แต่ไม่รู้แหละ ทุกวันนี้เขายังบ่นถึงมุงกับฉันเลย เขาเสียใจที่มุงถูกไล่ออก”

อีกฝ่ายมีท่าทางตืออกดีใจ

“จริง ๆ หรือครับ คุณชลบ่นถึงผมหรือครับ”

“ก็จริงนะซี” คนตอบทำน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง “ฉันจะหลอกทำไม”

“แล้วผมควรจะทำอย่างไรดี”

อัญชลิ้มตอบว่า “ก็พาเขาไปจากไร่สายสวาทสิ พาไปจากตาจากนายเชษฐ ไม่ใช่ว่าฉันจะหึงหวงนะ แต่ว่าฉันสงสารสายชล นายเชษฐเป็นคนเล็ดร้อนมุกทะลุ สักวันหนึ่งเขาอาจจะทำอะไรที่ไม่มีใครคาดถึงกับสายชลก็ได้”

“แต่... คุณชลจะยอมหรือครับ”

“ก็คงจะไม่ยอม แต่ไม่ใช่ว่าเพราะเขาเกลียดมุง ฉันบอกแล้วว่าความจริงเขาชอบเธอมาก เพียงแต่อาจไม่กล้าตัดสินใจหรือว่าตัดใจไม่ได้ แต่พอนานไป หากเขาทำใจได้แล้ว มันก็จะหมดปัญหา”

นายมุงนั่งคิด อัญชลิ้มแอบเมียงมอง

หากสีหน้าของฝ่ายนั้นทำให้เธอยิ้มด้วยความสมหวัง...

ชไมพรเห็นสายชลแต่งตัวเรียบร้อย หยิบกุญแจรถจากที่แขวนจึงถามว่า “กำลังจะเข้าเมืองหรือชล”

“คะ ชลกำลังจะไปถามอยู่ที่เดียวว่าพี่ไม้มะเอาอะไรไหม ชลจะได้ซื้อกลับมา”

“พี่ไม้มะเอาอะไรหอก แต่อยากจะทำอะไรให้ชลหายอดไปด้วย เขาเกิดแผลอักเสบเป็นไข้ เห็นชงโคบอกว่าตัวร้อนจี๋ที่เดียว”

“อะไร วัดกันเรียบร้อยแล้วหรือคะ”

สายชลถามเจือหัวเราะ พี่สาวกลับมีสีหน้าวิตกกังวล

“มัวแต่ทำเป็นเล่น พี่กลัวเขาติดเชื้อแล้วอาการลุกลามไปกันใหญ่ เขายอมกินยา แต่ไม่ยอมพักผ่อน เมื่อเช้ายังเห็นขูดดินอยู่เลย แผลสด ๆ กับดินสกปรกถูกกันที่ไหน”

“ก็คนของหนูใจสู้นี้คะ เห็นไหมคะว่าหนูคนไม่ผิด”

“ในเมื่อเขาเป็นคนของชล ชลก็เอาใจใส่เขาหน่อยซิ พาไปหาหมอ แล้วก็บอกให้เขาพักผ่อนมากๆ จนกว่าจะหาย”

“หนูกลัวพี่เชษฐี่จะว่าหนูจู้จี้จ้านวุ่นวายอีกนะซี พี่อัญก็เหมือนกัน คอยมองคอยว่าอยู่เรื่อย นี่ถ้าหนูไม่เกรงใจพี่เชษฐี่ละก็...มีเรื่องกันไปนานแล้ว”

ชไมพรพูดว่า “อย่าไปสนใจเขาเลย อัญชลีเป็นคนชั้นไหนกันล่ะ ผู้หญิงไม่มีการศึกษา ไม่เคยถูกอบรมบ่มนิสัย ความคิดต่างๆ ตื้นๆ พี่เองแหม่เมตตาให้เขาทุกวัน”

สายชลหัวเราะคิก หัวไปเรียกสาวใช้

“พร...พร...”

“ขา...” พรขานรับแต่ไกลก่อนที่จะถลาเข้ามา “คุณชลเรียกหนูทำไมคะ”

“ไปบอกให้นายยอดแต่งตัว ฉันจะพาเข้าเมืองไปหาหมอ”

“อ๊วย ตอนนี้พี่ยอดเขาก็แต่งตัวอยู่แล้วนี่คะ”

หญิงสาวหัวเราะ “แหม อะไรจะตรงปานนี้ ไปบอกให้เขาแต่งตัวดีๆ หน่อยจ๊ะ อย่าใส่เสื้อขาดบรรทุกกลิ่นดินทรายไปอวดหมอ.....”

แม่พรทำหน้าที่เป็นก่อนจะผละจากไป อีกครู่หนึ่งเมื่อสายชลพา รถกระบะซึ่งเธอใช้เป็นพาหนะผ่านไปยังเรือนแถวที่พักของคณางาน ร่างสูงหนาแน่นในชุดเสื้อกางเกงสะอาดสะอ้านซึ่งยืนรออยู่ที่เดินตรงเข้ามาหา

ร่างสูงใหญ่ที่ดูล่ำสันขึ้นกว่าเมื่อแรกเห็น เปิดประตูก้าวขึ้นนั่ง รถไหวยวบเพราะน้ำหนักตัว พอหันมาก็พบประกายตาวาววับคล้ายจะยืมของเธอ

‘ยอดนี่หล่อขึ้นทุกวัน’

เธอเกือบจะเข่า แต่ครั้นเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าขริมเฉย ประกายตาจริงจัง เธอจึงต้องทำเป็นงานเป็นการบ้าง

เธอออกรถ “แต่งตัวแบบนี้แล้วดูดีนี่ เสื้อใคร... พี่เชษฐี่ให้หรือ”

“คุณอัญชลี”

คนฟังเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ แต่ก็ไม่ได้พูดว่าอะไร

“ได้ยืมว่าเธอเป็นใช้ แล้วยังไม่ยอมพักผ่อน”

“ผมไม่เคยพัก”

“แล้วเคยตายหรือเปล่า”

เสียงถามเหน็บแนมอย่างนี้กวาง อีกฝ่ายกลับตอบเรื่อยๆ

“เจ็บแค่นี้ไม่ถึงกับตาย ผมเคยโดนมามากกว่านี้”

“รู้แล้วละว่าเก่ง” เธอแก้มองว่า “ยอดสมชื่อ...”

คนสีหน้าขริมกลับนิ่งอย่างไม่ต้องการต่อล้อต่อเถียง

“แต่ความจริงไม่สบายอยู่นานๆ ก็ดีนะ ใครๆ พวกกันเป็นห่วง คอยเอาอกเอาใจ ถ้าฉันเป็นยอดก็คงไม่อยากจะหาย.....”

ไม่มีคำตอบ เธอหันมอง เห็นใบหน้าขริมเฉยประกายตาจริงจัง กำลังมองเธอ

สายชลหันหน้ากลับไป “ฉันว่าเวลาอยู่ในสนามรบ ยอดไม่ต้องทำอะไรก็ได้ แค่มองเฉยๆ ขำศึกก็กลัวจนหัวหดแล้ว”

“คุณสายชลกลัวผมหรือ”

“ก็เป็นบางครั้ง” เธอยอมรับ

“ผมไม่เป็นภัย”

“ดีแล้ว.....” เธอพูดเจือหัวเราะ นึกในใจว่า...เพราะถ้าเธอเป็นภัย ฉันคงตายแน่ๆ เลย...

เงียบกันไปครู่หนึ่ง เธอก็ได้ยินเสียงขริมๆ พูดว่า

“เขาพูดกันว่ามีคนคิดไม่ดีกับคุณ คุณเชษฐี่สั่งกำชับคนงานให้ระวัง คอยดูคนที่เข้ามาในไร่”

“อย่างนั้นหรือ” เธอกลับเจือหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ

“ผมมากับคุณไม่ใช่ต้องการจะหาหมอ”

คราวนี้เธอหันมามองอย่างแปลกใจ ประกายตากลับวาววามอย่างขบขัน “จะมาเป็นเพื่อนฉันรี... แล้วถามหน่อย ถ้าฉันถูกทำร้าย เธอจะช่วยยังไง เธอกำลังไม่สบาย แผลก็ยังไม่หาย”

ไม่มีคำตอบ นอกจากประกายตาจริงจังที่มองมาคล้ายกับจะบอกความตั้งใจจริงมากมายที่เธออ่านไม่ออก.....

“ฉันอยากให้ออดตัดผม”

สายชลบอกเมื่อพาชายหนุ่มออกมาจากคลินิกแพทย์ ซึ่ให้ดูร้านตัดผมชายซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไป เขาถูกจัดยาหลายเข็มและหมอทำแผลให้ใหม่ มันสาหัสกว่าที่เธอคิด

เธอส่งธนบัตรให้

“เสร็จแล้วก็หาอะไรทานเสีย แล้วจะซื้ออะไรอีกก็ตามใจ จะนอนรอในรถก็ได้ อีกหนึ่งชั่วโมงฉันจะกลับมา”

ร่างปราดเปรียวก้าวจากไป ชายหนุ่มมองตามก่อนจะหันเดินไปยังจุดหมายที่เธอชี้

สายชลมุ่งหน้าไปยังที่ทำการเล็กๆ ของสำนักพิมพ์ในท้องถิ่น ผู้ชายที่เธอพบเป็นหนุ่มใหญ่ ร่างไม่สูงหน้าผากกว้าง เขาไม่ใช่คนอ้วน

แต่เริ่มจะมีพุง ปรกกายตาจริงใจและสีหน้าที่แจ่มใสบอกความเป็นคนมี
อารมณ์ดี ทำให้เขามีเสน่ห์น่าเข้าใกล้

สายชลวาง “ต้นฉบับ” บทความที่เธอเขียนลงบนโต๊ะ สีหน้าอึมเอม
“ในที่สุดชลก็ทำการบ้านเสร็จจนได้ ขอรบกวนเวลาคุณทำนุอ่าน
และแนะนำด้วยนะคะ ใช้เวลาอ่านสักสามวันพอไหมคะ ชลใช้เวลา
รวบรวมข้อมูลอยู่ตั้งเดือนกว่าจะได้เขียน ทางโน้นเร่งมา นี่นับว่าช้ามาก
แล้ว”

“สามวัน พูดยะไรอย่างนั้น ผมจะอ่านให้เสร็จภายในสองชั่วโมง”

“ดีจังเลย คุณทำนุมีเวลาหรือคะ” เธอออกอาการดีใจ

“มีสิ เวลาสำหรับสายชล ทำนุต้องมีให้แน่ๆ”

เธอหัวเราะ

ทำนุเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่น และยังเป็นตัวแทน
ส่งข่าวสารและบทความไปยังสำนักพิมพ์ใหญ่ที่กรุงเทพฯ สายชลได้รู้จัก
สนิทสนมกับเขา เขารับงานมามอบหมายให้เธอทำ และเธอก็งานให้เขา
บางชิ้นถูกตีพิมพ์ที่นี่ และบางชิ้นก็ถูกส่งไปกรุงเทพฯ

เขาทำตัวประจุกัญญาตีผู้ใหญ่และเพื่อน ช่วยเหลืองานการเธอด้วย
ความปรารถนาดี บทความต่างๆ ได้ถูกเขาตรวจทาน ชัดเกล้าให้ข้อคิด
และคำปรึกษา เขารู้จักผู้คน และอาศัยความกว้างขวางนั้นเอื้ออำนวย
ประโยชน์และความสะดวกง่ายดายให้แก่งานของเธอ

เธอคุยกับเขาเรื่อยเปื่อยอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เลิกได้

“เออ... คุณทำนุคะ สมมุติว่ามีคนขอให้คุณช่วยตามหาใครคนหนึ่ง
คุณจะทำยังไง”

เขาเลิกคิ้ว สีหน้าแปลกใจแกมขบขัน

“ผมก็ต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคนที่ต้องการจะหาให้มากที่สุดก่อน
ซิครับ”

“ข้อมูลหรือคะ...” เธอเหลือบตาขึ้นข้างบนอย่างใช้ความคิด

“เธอเป็นผู้หญิง ชื่อสม อายุควรจะซักเท่าไรหน้า... เอออย่างนี้ดีกว่า”

เธอพลิกกายหยิบยามหนึ่งก่อนข้างเท่าที่เธอใช้แทนกระเป๋าмаคันหา
...หยิบภาพถ่ายซีดีจางของหญิงสาวนางหนึ่งออกมาวางลงตรงหน้า

“ภาพนี้ถ่ายเมื่อประมาณสิบปีมาแล้ว คุณคิดว่าเวลานี้เธอน่าจะมี
อายุสักเท่าไรคะ”

เขามองยืมๆ “คุณกำลังจะเล่นอะไร”

สายชลหัวเราะ “นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นนะคะ ชลรับปากกับคนๆ หนึ่ง
จะช่วยตามหาเมียของเขา”

“อ้อ... มันน่าสนุกนักหรือยังไง หรือว่าคุณว่างไม่มีอะไรจะทำ”

“ใช่... ก็ชลสงสารเขานี่คะ เขาเป็นคนงานของฉันทเอง ดูท่าจะรัก
เมียมาก เขาเคยเป็นทหาร...ได้เหรียญกล้าหาญมาแล้วด้วย แล้วเกิด
บาดเจ็บสาหัส ซ้ำร้ายเมียหนีหายไป”

หญิงสาวนิ่งไปนิดถึง พูดยว่า “ทำไมก็ไม่รู้ ชลรู้สึกว่าน่าจะตอบ
แทนให้เขาบ้าง ถึงเขาจะไม่เคยทำอะไรให้ก็ตามเถอะ”

“ใจดี...” เขาเย้ากึ่งประชด

สายชลพูดต่อไปว่า

“เขาบอกว่าคนที่พาผู้หญิงมาเป็นพี่ชาย ชื่อศักดิ์ นามสกุล.....
เป็นนักเลง และตอนนี้มีคนเห็นว่าอยู่ที่นี้ แต่ไม่รู้ว่าทำอะไรอยู่กับใคร แล้ว
ที่สำคัญก็คือ นายศักดิ์คนนี้อาจจะอยู่กับคนละฝ่าย ก็เป็นศัตรู ไม่ใช่มิตร”

“อ้าว... แล้วกัน..!”

“เขายังบอกให้ชลระวังตัว อย่าเที่ยวถามสุมสี่สุมห้าเพราะ
อาจจะเตือนร้อนได้” เสียงพูดแจ้วๆ ไม่บอกว่ากังวลใจนอกจาก
สนุกสนาน แต่คนฟังกลับมีสีหน้าครุ่นคิด

“ผมว่าคุณอย่าหาเรื่องใส่ตัวดีกว่า พวกเขามีเบื้องหน้าเบื้องหลัง
อย่างไรกันมา คุณไม่รู้ไม่เห็น ผมกลัวว่าคุณจะเดินเข้าไปหาอันตราย”

“แต่มันก็น่าสนุกดีนี่คะ ชีวิตจะได้มีรสมีชาติ”

เขาส่ายหน้า “คุณนี่ละ ยังเด็ก อ่อนต่อโลกจริงๆ คุณรู้ไหม
ว่านี่ไม่ใช่กรุงเทพฯ ที่นี้เต็มไปด้วยอันตราย ผู้คนฆ่ากันตายง่าย ๆ
โดยไม่มีเหตุผล”

“แต่ว่าบ้านเมืองมีชื่อมีแป มีตำรวจมีกฎหมายนะคะ”

“ชื่อ...แป...” ทำนุหัวเราะเหน้อยๆ

สายชลมองเพื่อนต่างวัยอย่างฝากความหวัง

“คุณทำนุรู้จักคนมากมาย แล้วกับท่านसारวัตร์ใหญ่ก็สนิทกันดี
ไม่ใช่หรือคะ อย่างนี้โตไทมะคะ เวลาทานข้าวด้วยกัน คุยกันเพลินๆ
คุณลองเลียบเคียงถามท่านดูว่ารู้จักอดีตนักเลงที่ชื่อศักดิ์.... ไหม อะไรร
ทำนองนี้ ท่านคงตอบอะไรออกมาบ้าง”

อีกฝ่ายมองเธออย่างครุ่นคิดก่อนจะถาม

“คุณสายชลต้องการให้ผมช่วยเรื่องนี้จริงๆ หรือ”

“จริงซิคะ นอกจากคุณทำนุแล้ว ชลมองไม่เห็นใครเลย จู่ๆ จะให้
เดินเข้าไปหาสารวัตร์หรือ เขาคงต้องหัวเราะเยาะชลแน่ๆ”

ชายต่างวัยกลับไม่ได้เห็นขาตามไปด้วย

“ผมก็คิดว่าคุณไม่ควรจะทำอย่างนั้น เออเถอะ ผมจะลองถาม
ให้เอง แต่จะได้คำตอบหรือไม่อย่างไร ผมไม่รับปากนะครับ”

“ขอบคุณมากค่ะ ถ้าผิวเมียบได้พบแล้วทำความเข้าใจกันได้
ชลงจะดีใจมากๆ”

ในระหว่างทางขับรถกลับไร่ สายชลถามชายหนุ่มว่า

“ยอดมีลูกกับสมหรือเปล่า”

“ไม่มี”

เขาตอบสั้น บัดนี้คนร่างใหญ่มีผมตัดสั้นเรียบร้อย มองดูสะอาด
สะอ้าน สีหน้าอ่อนขรึมอดโรยเพราะพิษไข้

“แยกกันก็ปีมาแล้ว.....”

“นานมาก.....” เสียงตอบเลื่อนลอยเมื่อเขานึกย้อนกลับไปในอดีต
ประกายตาแว้งคว้างไปชั่วครู่ “นาน...”

เธอหันมามอง เห็นเขาทั้งกายอยู่กับเบาะพิง เส้นหน้าด้านข้าง
เห็นคิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสันตรง ริมฝีปากหยักได้รูป รอยครีမ်เขียวของ
หนองคราที่ถูกโกนปรากฏไร รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ สาวๆ ในไร่ถึงได้
หวั่นไหวไปตามๆ กัน แม้แต่เซษฐีย์ก็ยิ่งพูดว่าเขาหล่อเหมือนพระเอกหนัง
ทำให้สายชลยิ่งอารมณ์ดี เทใจที่คิดจะช่วย

รถกำลังพุ่งไปข้างหน้า ออกจากตัวเมืองตรงไปสู่ไร่สายสวาท

“ตั้งแต่เธอไปรบหรือ”

“ไม่ใช่ เมื่อผมกลับมาเขายังอยู่ ยังไปหาที่โรงพยาบาล..แล้ว...
แล้วเขาก็หายไป.....”

“ยอดอยู่โรงพยาบาลนานแค่ไหน”

เสียงถามอ่อนโยน เขาตอบสั้นๆ

“หนึ่งปี”

“นานอย่างนั้นเชียว” เธอเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ “ท่าทางยอด
ออกจะแข็งแรง ไม่บอกเลยว่าเคยบาดเจ็บสาหัสขนาดนั้น”

“บาดเจ็บทางร่างกาย รักษาไม่นานก็หาย แต่ว่ามันผิดปรกติอยู่ที่นี้”
เขาชี้ที่ศีรษะตนเอง ท่าทางที่พูดกลับไม่ยินดียินร้าย

“เขาพูดกันว่าผมเป็นบ้า”

เธอหันมามองอย่างพินิจพิจารณา

“ระหว่างที่เขาควบคุมตัวผมไว้ สมก็หายไป และผมก็แทบจะบ้า
จริงๆ” เขาเล่า “เมื่อถูกปล่อยตัว ผมกลับไปบ้าน แต่...ไม่พบอะไร
มีแต่ความว่างเปล่า...” น้ำเสียงขรึมๆ แผงไว้ด้วยความเจ็บปวด

“ไม่มีอะไรเลยจริงๆ”

“แล้วยอดทำยังไง”

“ผมไปอยู่กับเพื่อน ช่วยกันตามหาสม ผมได้รู้ว่าศักดิ์ เป็นตัวการ
พอมมีคนไปบอกว่าเห็นศักดิ์ที่นี้ ผมก็เลยหนีเพื่อนมา เพื่อนผมพยายาม
ห้ามไม่ให้ตามมาที่นี้”

“ทำไมล่ะ”

ไม่มีเสียงตอบ สายชลหันมอง เห็นแต่ดวงตาเคร่งคืดของอีกฝ่าย
เหมือนกับว่ามีคำตอบที่เขาไม่อยากจะพูด

เธอหวนนึกถึงเมื่อแรกพบ ผู้ชายตัวสูง ไหล่กว้างผึ่งผายในเสื้อผ้า
ชุดคล้ายทหารเก่ามอซอ ไรหนองครารครีမ် เห็นแต่ประกายตาคมก้ำ
บางครั้งดูมันขวางๆ ท่าทางแข็งข่ม เจยเมย เจือยซา ดูราวกับว่ามีสติ
อยู่เพียงครั้งเดียว

ในขณะที่ใบหน้าเดียวกันดูคมคายสะอาดสะอ้าน แม้สีหน้าจะยัง
เรียบเฉย บางครั้งเคร่งขรึม ท่าทางยังขัดๆ แข็งๆ ประกายตาบางครั้ง
แว้งคว้าง บางครั้งคมวาวแกร่งกล้าแข็งกร้าว แต่การพูดจาตอบโต้
ทุกถ้อยคำไม่ได้บอกเลยว่า “บ้า”

“เขาพูดว่ายอดบ้า... แล้วจริงหรือเปล่า”

เขามองเธอนิ่งๆ ประกายตาคมเข้มเจ็ดจ้ามักจะทำให้เธอรู้สึกอึดอัด

“คุณสายชลคิดยังไง”

“ไม่รู้ซี” เธอยกไหล่ “บอกตรงๆ นะ บางครั้งฉันรู้สึกว่ายอด
น่ากลัว แต่ว่าตั้งแต่ยอดมาอยู่ที่ไร่ ฉันยังไม่เคยได้ยินสิ่งที่ไม่ดีเกี่ยวกับ
ยอดเลย ฉันรู้สึกมาแต่ต้นว่าเธอไม่เหมือนคนอื่น มีอะไรบางอย่างที่
น่าสนใจ แต่ทำไมไม่ใช่ในทางที่เลวร้าย”

เขาพูดขรึมๆ “คนเราล้วนมีความบ้าอยู่ในตัวทั้งนั้น บ้านานาชนิด
คนที่พูดว่าผมบ้า อาจจะบ้ามากกว่าผมก็ได้”

“นั่นซินะ” เธอคล้อยตามยิ้มๆ

นั่งกันไปครู่ใหญ่ สายชลก็ถามว่า

“ในเมื่อไม่มีลูกด้วยกัน แล้วเขาก็จากไปนานแล้ว ยอดจะตาม
หาเขาอีกทำไม เขาไม่อยากจะอยู่กับปล่อยเขาไปเถอะนะยอด”

“ผมจะต้องพบเขา” เสียงเขาตอบหนักแน่น เช่นเดียวกับ
ประกายตาที่ย้ำคำนั้นกับสายชล “ไม่ว่าจะอย่างไรผมก็ต้องพบเขา
ไม่ใช่ปีนี้ก็ปีหน้า สิบปี ยี่สิบปี ผมจะตามหาไปจนกว่าจะตาย”

สายชลหันกลับ สงสัยว่าน้ำเสียงแข็งๆ นี้บอกถึงความรักที่
ลึกซึ้งหรือเปล่า

หรือว่าคนที่เคยมีปัญหาทางจิตใจก็จะทำได้เช่นนี้.....